

[Viggo Starcke.]

ringen har jo selv erklæret sig villig til forhandlinger med flertallet i denne sal. Det er de vilkår, en mindretalsregering må se i øjnene. Når det ærede medlem hr. Anker Lau mente, at liberaliseringen ville blive en hestekur, og at man ville komme ud på det dybe vand, vil jeg dog sige, at bare det at føre de bundne varer af 8. august tilbage til friliste kan ikke kaldes hverken nogen hestekur eller noget særlig dybt vand. (Anker Lau: Det var heller ikke det, jeg sagde!). Ja, det var dog væsentligt det, det ærede medlem sagde.

Med hensyn til spørgsmålet om, at det ikke skulle være de samme varer, som skulle føres over på friliste, men at man fra venstres side, og jeg tror også fra konservativ side, ville foretrække at få færdigvarer derover i stedet for råvarer, vil jeg svare, at det er et spørgsmål, som jeg indrømmer man godt kan diskutere, men det, som vor forespørgsel væsentlig sigter på, er at genoprette tilliden, tilliden til Danmark udadtil og tilliden fra købmændenes side til politikerne indadtil, og det prestigetab, som Danmark faktisk har lidt ved det skridt, regeringen tog den 8. august, kan man vist bedst genoprette ved at føre de samme varer tilbage, således at man tager konsekvensen af dette, at den daværende handelsminister ikke længere er handelsminister.

De forsøg, man fra venstres og anden side så ofte har talt om, og som går ud på, at man skal skabe balance først, har jo ikke vist sig at have megen effekt, for det har man prøvet på i snart en snes år, og det er netop disse forsøg, der har givet de dårlige resultater; det er simpelthen denne politik, som er slået fejl, og hvis ulykkelige konsekvenser vi er stillet overfor i dag.

Det ærede medlem hr. Weikop mente, at formålet med denne forespørgsel var at placere retsforbundet i en noget gunstigere stilling end de andre partier. Jeg tror ikke, at det ærede medlem i virkeligheden mener det, han sagde, for det er dog givet, at dette spørgsmål er det, som valget blev udskrevet på, og som valget for en stor del handlede om, men hvis vi endelig skal tale om dette, vil jeg gerne indrømme, at vi fra retsforbundets side mener, at vi har en særlig prioritetsstilling i dette spørgsmål, da det har været vor politik at liberalisere, lige siden man oprettede valutacentralen i 1931.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har meget rigtig sagt, at det er ikke alle, der har så let ved at klare problemerne som retsforbundet, og at vi kun havde eet standpunkt, nemlig at lade det hele passe sig

selv. Ja, men er det egentlig ikke også et meget stærkt standpunkt? Er det ikke det standpunkt, som var liberalismens standpunkt: laissez faire, laissez passer — lad produktionen fremstille, som den kan, lad varerne passere frit over grænsen, som de kan? Det var det, der var meningen med liberalismen, og hvis det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kan påvise et eneste eksempel på, at han eller hans parti eller andre lige sådan indstillede partier har kunnet gøre det bedre, end folk kunne dengang, de fik lov at passe deres egne sager, så vil jeg være meget interesseret i at se et sådant eksempel, for jeg har aldrig set det.

Anker Lau: Ja, det er en ganske kort bemærkning til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, som har misforstået mine udtalelser med hensyn til hestekuren. Jeg må sige, at jeg mener ikke, det, vi her diskuterer, kan betegnes med et så stærkt ord, men når jeg talte om hestekur, var det under omtalen af mit indtryk af retsforbundets mere almindelige politik, når disse ting drøftes, ikke mindst ved møder ude over landet.

Løvrigt var det ærede medlem hr. Viggo Starcke inde på en kritik af vareforsyningsudvalget. Det tilkommer naturligvis ikke mig at imødegå en sådan kritik, men jeg tror dog, man må give mig ret i, at vi i vareforsyningsudvalget opnår ganske de samme resultater, som vi kan opnå i denne sal, hvor det også drejer sig om at skabe flertal for de ting, man vil gennemføre; chancerne der er ganske de samme.

Aksel Larsen: Jeg har ikke tidligere villet tage ordet under denne debat, fordi jeg mente, det var rimeligst og ville være tidsbesparende at vente med at tage ordet, til det ærede medlem hr. Viggo Starcke havde stillet forslag om den dagsorden, man måtte vente han ville afslutte debatten med. Denne dagsorden er imidlertid ikke kommet, og efter den tone, der har behersket debatten, synes jeg ikke, der er stor sandsynlighed for, at den kan komme. Derfor bestiger jeg alligevel talerstolen for at sige, at så er det svært for mig at fatte meningen med det hele. Det er ikke, fordi jeg mener, der var kommet så forfærdelig megen mening i det, hvis det ærede medlem havde foreslået en dagsorden, men der ville i det mindste være kommet en smule konsekvens i det. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke og hans parti gjorde det jo for en lille måneds tid siden til en betingelse for på nogen som helst måde at deltage i noget regeringsarbejde, støtte en regering, eller hvad det nu var, at